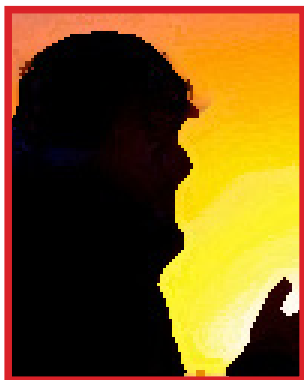

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: RANKO

Όνομα: **RANKO**

Επίθετο: **KRSTIČ**

Ηλικία: **30**

Χώρα προέλευσης: **ΒΟΣΝΙΑ**

Ζει στην **Σλοβενία** από το: **1993**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Ranko και η οικογένεια του ζούσαν κοντά στο Bihač. Όταν ξέσπασε ο πόλεμος ο πατέρας του εργαζόταν στη Σλοβενία και η αδερφή του ήταν εκεί μαζί του. Το 1993 ο Ranko και η μητέρα του επανενώθηκαν με την οικογένεια, αλλά ήρθαν στη Σλοβενία ως πρόσφυγες. Τους χορηγήθηκε ειδική «προσωρινή κάρτα προσφύγων», η οποία τους παρείχε πρόσβαση σε επείγουσα ιατρική περίθαλψη (όχι όμως οδοντιατρική περίθαλψη κ.λπ.) και κάποια άλλα δικαιώματα. Ο Ranko δεν μπόρεσε να εγγραφεί στο δευτεροβάθμιο σχολείο της επιλογής του, υποτίθεται επειδή δεν είχε υπηκοότητα της Σλοβενίας. Όταν τελείωσε τη φοίτηση του σε τεχνικό σχολείο δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ξεκίνησε να σπουδάζει ιατρική. Σήμερα είναι γιατρός, προετοιμάζεται για τις κρατικές εξετάσεις, παντρεύτηκε μια γυναίκα από τη Σλοβενία και αισθάνεται σεβαστός και αποδεκτός για όλα όσα έχει κάνει επαγγελματικά. Συναισθηματικά όμως δεν αισθάνεται ότι έχει ενσωματωθεί. Είναι ένα πρότυπο του προσφυγικού ρόλου επειδή σε ένα βαθμό έχει υπέρ κοινωνικοποιηθεί. Κάνει ότι αναμένεται να κάνει κινητοποιούμενος από έξω. Συναισθηματικά δεν νιώθει ότι ανήκει... συναισθηματικά νιώθει εκτοπισμένος. Λαμβάνοντας υπόψιν μας αυτό που

ονομάζουμε ενσωμάτωση (αν είναι δυνατόν), η συναισθηματική πλευρά θα πρέπει να θεωρείται επίσης.

ΑΡΧΙΣΑ ΝΑ ΗΡΕΜΩ ΟΤΑΝ ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΣΥΓΓΥΖΟ ΜΟΥ

Η οικογένεια ζούσε κοντά στο Bihač και ο Ranko ήταν τυχερός. Κατά κάποιο τρόπο. Ο πατέρας του εργαζόταν στη Σλοβενία. Όταν ξέσπασε ο πόλεμος ο πατέρας του και η αδερφή του ήταν στη Σλοβενία, ενώ ο Ranko και η μητέρα του ήρθαν αργότερα ως πρόσφυγες το 1993. Οι πρόσφυγες από την Κροατία και τη Βοσνία δεν αντιμετωπίστηκαν με τον ίδιο τρόπο όπως οι παραδοσιακοί πρόσφυγες, επομένως η κατάσταση τους δεν ήταν απολύτως σαφής. Πρόσφυγες από την Κροατία αντιμετωπίστηκαν ως εκτοπισμένοι, και στους πρόσφυγες από τη Βοσνία χορηγήθηκε η κατάσταση του «προσωρινού πρόσφυγα». Κατά την άφιξή τους, ο Σλοβενικός Ερυθρός Σταυρός τους κατέγραψε. Έλαβαν κάρτα εγγραφής δίνοντάς τους πρόσβαση σε διάφορες μορφές βοήθειας. Οι Βόσνιοι πρόσφυγες δεν αντιμετωπίστηκαν σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης. Τα δικαιώματά τους περιορίζονταν στην επείγουσα ιατρική βοήθεια, στο δικαίωμα εκπαίδευσης, διατροφής, διαμονής και ανθρωπιστικής βοήθειας. Δεν τους χορηγήθηκε το δικαίωμα στην εργασία. Αργότερα ο Ranko είπε ότι το 71% των προσφύγων που ήρθαν στη Σλοβενία ήταν Μουσουλμάνοι και το 20% αυτών ήταν Κροάτες. Το 1997 υποτίθεται ότι έπρεπε να επιστρέψουν στη Βοσνία, αλλά το σπίτι τους στη Βοσνία καταστράφηκε και δεν ήταν δυνατόν. Έτσι παρέμειναν στη Σλοβενία. Αλλά ο Ranko ήταν καλός μαθητής στο δημοτικό, το γυμνάσιο και το λύκειο όπως και στο Πανεπιστήμιο. Έκανε ότι προσδοκούσαν από αυτόν, αλλά με κάποιο τρόπο συναισθηματικά δεν μπορούσε να προσαρμοστεί.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: RANKO

Σήμερα ο Ranko είναι γιατρός και τελειώνει την ειδικότητα του. Άρχισε να ηρεμεί, παρόλα αυτά, όταν γνώρισε τη μέλλουσα σύζυγο του από τη Σλοβενία, κοινωνικά αποδεκτή από τους φίλους και την οικογένεια. Αυτός όμως νομίζει πως αυτό δεν οφείλεται στο ποιος είναι, αλλά στο τι είναι επαγγελματικά. Αυτός νομίζει ότι όλο αυτό είναι δικό του λάθος, ότι κατά κάποιο τρόπο είναι ξεχωριστός και θέλει το αδύνατο.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Ο Ranko δεν θέλει ούτε να θυμάται, ούτε να περιγράφει. Μάλλον προτιμά να περιγράφει τα συναισθήματα του. Αυτός λέει ότι εμείς θα καταλάβουμε πως ένα παιδί αισθάνεται όταν ξαφνικά στερείται μικρά και μεγάλα πράγματα την ίδια στιγμή. Ένα παιδί που ξαφνικά χάνει τους φίλους, τους γονείς, το σπίτι, τους συμμαθητές και αγαπημένους γείτονες, την ασφάλεια του δρόμου του, τη παιδική χαρά που έπαιζε με τον καλύτερο του φίλο. Ένα παιδί που αναγκάζεται να φύγει, επειδή απειλείται. Ένα παιδί που έχει εφιάλτες και οι εφιάλτες είναι διαφορετικοί. Που δεν μπορεί να ξυπνήσει και να ξεχάσει όλα αυτά. Ένα παιδί που δεν μπορεί να καταλάβει αρκετά καλά τι συμβαίνει γύρω του. Μπορεί μόνο να ελπίζει ότι όλα θα τελειώσουν σύντομα. Ένα παιδί που φοβάται για τη ζωή του πατέρα του, της μητέρας του, της αδελφής του, περισσότερο από τη δική του. Ένα τέτοιο παιδί μαθαίνει αμέσως να ξεχνάει ότι έξω κάνει κρύο, ότι είναι πεινασμένο και νυσταγμένο. Ένα τέτοιο παιδί προσπαθεί να είναι θαρραλέο. Ένα τέτοιο παιδί μεγαλώνει τόσο γρήγορα. Αλλά αυτή η εμπειρία παραμένει σφραγισμένη στην ψυχή του, για πάντα.

ΦΥΓΗ

Ο Ranko και η μητέρα του περίμεναν να αναχωρήσουν για τη Σλοβενία και να συναντήσουν τον πατέρα και την αδελφή του εκεί. Έτσι, κάποια μέρα

πήκαν σε ένα λεωφορείο και εξαφανίστηκαν μαγικά. Ήταν το 1993. Πήραν μερικές αποσκευές μαζί τους, όχι πολλές. Κάποια τρόφιμα όπως σπιτική πίτα λαχανικών (pita zeljanica) και δεν ήξεραν ότι θα έφευγαν για μεγάλο χρονικό διάστημα. Έπειτα, το λεωφορείο σταμάτησε στα σύνορα. Η μητέρα του Ranko δεν είχε διαβατήριο, ούτε ο Ranko που ήταν μικρό παιδί και γι' αυτόν ήταν το πρώτο ταξίδι στο «εξωτερικό». Αλλά δεν είχαν ούτε κάποιο πιστοποιητικό που να αποδεικνύει ότι ο πατέρας ζούσε στη Σλοβενία και ότι θα φρόντιζε για αυτούς. Όταν αυτοί έφτασαν στη Λιουμπλιάνα, ο πατέρας του και η αδελφή του, τους περίμεναν και έτσι δεν χρειάστηκε να καταλήξουν σε κάποιο κέντρο για πρόσφυγες. Η φυγή τους έμοιαζε με ένα κανονικό ταξίδι. Ευτυχώς.

ΑΝΗΚΕΙΝ

Ακόμα, λοιπόν, δεν έχει αποφασίσει που θα ήθελε να ζει. Θεωρεί φυσιολογικό ότι τελείωσε το δημοτικό, το γυμνάσιο, το λύκειο, το πανεπιστήμιο, ξεκίνησε να εργάζεται... και παντρεύτηκε. Δεν έχει αποφασίσει ακόμα. Τώρα προετοιμάζεται για τις κρατικές εξετάσεις και αργότερα θα δει. «Πάντα το ίδιο, μετά θα δω». Αυτός θα ήθελε να επιστρέψει πίσω στη Βοσνία, σε περίπτωση που η πολιτική και η οικονομική κατάσταση βελτιωνόταν. Διατηρεί επαφή με τη Βοσνία. Προσπαθεί πολύ σκληρά, αλλά δεν είναι εύκολο. Οι φίλοι του, οι γείτονές του έχουν φύγει. Έπειτα, τώρα έχει τη σλοβένικη ιθαγένεια. Του χορηγήθηκε ολοβενική ιθαγένεια επειδή ο πατέρας του ήταν Σλοβένος πολίτης. Τώρα, με ένα νέο διαβατήριο, το να ταξιδεύει έχει γίνει εύκολο. Τα προηγούμενα χρόνια, για παράδειγμα, πήγε ένα τελευταίο ταξίδι με την τάξη του στο σχολείο και χρειάστηκε όλα τα είδη βίζας. Έτσι, λοιπόν, αυτός ξεκίνησε να αισθάνεται ότι ανήκει σε αυτή τη χώρα όταν γνώρισε την

Το να βρεις το αντικείμενο που σε προσελκύει είναι πολύ σημαντικό για την αντοχή σου.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ: RANKO

μέλλουσα σύζυγο του, τους φίλους της και την οικογένεια της. Είχε κάποιες δυσκολίες όταν άρχισε να ψάχνει για δουλειά. Ένωσε ότι οι Σλοβένοι αιτούντες για εργασία ήταν πιο ευπρόσδεκτοι. Αλλά αυτό δεν είναι κανόνας! Εκεί όπου εργάζεται τώρα, ο προϊστάμενος του μπορεί να δέχεται οποιονδήποτε με την προϋπόθεση ότι θα εργάζεται σκληρά και ότι θα έχει τη γνώση και τις δεξιότητες που απαιτούνται. Αυτός αισθάνθηκε διάκριση όταν θέλησε να γραφτεί σε σχολείο μέσης εκπαίδευσης και του είπαν ότι δεν ήταν δυνατόν επειδή δεν είχε τη σλοβενική ιθαγένεια. Και έτσι ο πατέρας του τον έγραψε σε ένα τεχνικό σχολείο, το οποίο ήταν καλό αλλά δεν τον ενδιέφερε. Στη συνέχεια, γράφτηκε στη Σχολή Μηχανολόγων Μηχανικών μόνο για να ανακαλύψει ότι αυτό δεν ήταν για εκείνον. Έτσι, αποφάσισε ότι ήθελε να μεταβεί στην Ιατρική Σχολή. Κατάφερε και κατά τη διάρκεια των σπουδών του ένα πολύ υψηλό μέσο όρο, 9,1 στα 10. Τώρα, στον κύκλο του, οι άνθρωποι σπουδάζουν και δεν υπάρχουν διακρίσεις, ούτε αυτός αισθάνεται να διακρίνεται. Αλλά εξακολουθεί να είναι πεπεισμένος ότι η σλοβενική κοινωνία είναι κλειστή κοινωνία. Όσον αφορά τα θεσμικά όργανα και τις υπηρεσίες, δεν είχε ιδιαίτερα προβλήματα, παρά μόνο μια φορά. Υπήρξε μία γιατρός που έλεγε ότι δεν μπορούσε να τον θεραπεύσει, και ότι έπρεπε να γυρίσει πίσω στη χώρα του, όπου άνηκε. *«Σήμερα οι άνθρωποι της Σλοβενίας με δέχτηκαν και δεν με νοιάζει η ελαφριά προφορά μου. Ίσως επειδή είμαι γιατρός και είμαι καλός επαγγελματίας. Γι' αυτό τον λόγο, είμαι αποδεκτός. Συναισθηματικά; Δεν ξέρω.*

Συναισθηματικά ανήκω στη Βοσνία, στην Κροατία ή δεν ανήκω πουθενά. Θα έλεγα ότι οι Σλοβένοι θέλουν να έχουν, να κατέχουν, να προσδεύουν... Πώς να το έλεγα. Είναι περισσότερο επιχειρηματικά προσανατολισμένοι».

**Συναισθηματικά;
Ανήκω στη Βοσνία ή
στην Κροατία.
Ή πουθενά.**

ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΠΟΥ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΝ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΟΥ RANKO

Υπάρχουν διάφορα σημαντικά γεγονότα. Η οικογένειά του ζούσε στη Σλοβενία και ήταν υποστηρικτική όταν έφτασε με τη μητέρα του. Ήταν σημαντικό γεγονός για τον Ranko ότι του χορηγήθηκε σλοβενική ιθαγένεια. Ένα ακόμη σημαντικό γεγονός ήταν ότι δεν παρέμεινε στη σχολή Μηχανολόγων Μηχανικών και αποφάσισε να σπουδάσει ιατρική, κάτι που τον προσέλκυε. Ήταν επίσης σημαντικό ότι γνώρισε τη σύζυγο του, η οποία είναι από τη Σλοβενία. Ωστόσο, ο Ranko επισημαίνει ότι η συναισθηματική ένταξη στη σλοβενική κοινωνία είναι δύσκολη για κάποιον ο οποίος δεν προέρχεται από ένα αστικό περιβάλλον και προέρχεται από τη Βοσνία, όπου οι σχέσεις καλλιεργούνται σε καθημερινή βάση.